

LÁSZLÓFFY CSABA

Csokonai-rekviem

Jelenések

Gergely Ágnesnek „A barbárság éveiből”

*Tűző nap serpenyőjéből delente
égő ökörszem sercegett fejére.
Pozdorjává tört égből viharverte
szilánkok hulltak?*

„Ez már világvége!”

*– mordult föl, ördögi fortélytól tartva,
és ajkáról a csillagport csodás
étvágyserkentő gyanánt nyalogatta
szegény diák. (Tán Garabonciás!)*

*Alföldi por, ízetlen, közönséges,
Petőfinek édes, Ady számára
sós (!) – tellett mégis, ha nem is fenséges,
legalább tekintélyes lakomára.*

*Ám ti, ópium-illúziót fújva,
már csak a nagy finálét lesítek,
függöny mögül, mint Mauzóleumba
zárt szellemek. Unalmas gyászkeret.*

*A zab- vagy lótrágyaszag készítése
hagyján volt, hisz a sóvárgó szimat
hitelét senki nem vonta kétségbe
ezer – mit! – sokszázezer év alatt.*

*Friss szénaitlat-ihletet hamar!
Agyatok egyhangúan zakatol;*

*Hádész-huzat, sebesség, zűrzavar –
metrólépcső hoz fel a föld alól.*

*Ki ne tudná: körúti glóriátok
hamis fényugarakból szőtt pomádé. –
Nem hihető el, hogy nosztalgiátok
egy ösztöneivel küzdő nomádé.*

*Árnyékhazát interárnyékvilágban,
– ha szarószéken cserben(félbe)hagy
Zrínyi-póztok – ki sirat meg bátran?
(Tavasza hátha kitisztul az agy.)*

Végső alkalmatosságra írott versek

*Agg cserfák felett szálldogáló férgek s harmat;
gyarló testemnek óriási lelket aki adott, most hallgat
a nyálkás setétségben. Még füstölög a földi fanatizmus búze;
de orrom már a bémohozott kövek alá temetett tűzbe
szimatol-szagol, hogy, lám, azon túl mi van? Kiver
a hideg: életem lecsukott ajtaját ki nyitja fel?
Az erős, vad ész sem segíthet, tudom végre,
hogy amiképpen az állatok hideg, csendes, tompa vére,
a rettegés, a hit vagy a nemhit, ami az emberi vért
fűti, édesíti, mind kevés. Isten, csak benned élt,
amíg élsz. Eszmélesemig neveted létezését, míg a
legvégső pillanat a fényből elő nem hívja
NEVÉT. Vakmerő lélek, ki azzal áll eléd,
hogy valaha is látta mindenható Istenét!
Aki példa rá, hogy csak magáért s magából teremtvé
mindent: gyermeteg, állatöztön-ingerlette
fiát, világos vétségétől elfásulva, cserben hagyta.*

*Te, halál révébe belelépő, satnya
szív, ki az aether katlanából mind kevesebbet ihat,
s dolgos erőd üteme már ki-kihagy,
és ti elvadult elementumok, kik majd újra
formát találtok (mióta omlik, jaj, belül a durva
matéria?)*

Változatlanul csak a riherongy
memória őrzi a maskarás, bolond
esztendők emlékét, midőn nyavalya törte a hont
– ha csak az agy chimérája lett volna az is, miként a sok
poros potroh vagy a fényes mellű pecsovicsok
politikája. Közben mind kiáltozhattak a kevesek
(akárha Jónás fél érésű tökje felett),
hogy a márványnak hazudott gerinc is, mint a rög,
kezdettől fogva ropog, töredezik; így hát mielőtt
gyógyultan kikacaghatnád magad,
az álom száraz mákja kipereg, és torkodat
égeti a szörnyű gyanú:
micsoda önámítás – a sanyarú
sorsé!

A lóganéjon nőtt hitvány pöfeteg
képzeld magának síron túli életet?

Ösztöneimben azért fölfakad
valami: én, aki omló fergeteg alatt
forró keblet öleltem annyiszor,
a szépség adósa vagyok! De mint a por,
ha rajtaüt a rohanó zápor,
felriadt tartományaimban mámor
önkívülete helyett csak darabokra
szaggatott gátak; génutakat lerontva
az idő lecsupaszít és elsodor
mindent, s büszke győzőként megrabol.

Teremve édes magzatot, büntelenül
is rettegni? Ugyan. Múzsám is értetlenül
néz rám, mint én a múltat járva
az erejével kérkedő oláh medve táncára
a letűnt vásárosok között.
Filozófusok: a halált semmibe vevők!
Nektek higgyek, vagy inkább beálljak
Confucius háromezer-egyedik tanítványának.

Hol a lélek? – egy rakás agyag áll itt;
ami semmi vala, csak semmivé válik.

*Kezdek bomlani már részeim, illanó
kín és kéj olaja, máris a légbe száll.*

Dögbálvány leszek – óh, ég!

Jaj, csak lángra ne gyűjtsa a

*füstárnyék-derekú, vércseszemű lidérc
meggyűlt könnyeim és a csepegő kövér
bánat sós zsiradékát.*

Szívjon fel sokezer gyökér –

*most, hogy bűneimet visszaadom s velük
minden indulatom, már csak agyam ketyeg:*

zúzd szét hát közönyöddel,

Teremtő, ha te vagy a vég!

*

*Szunnyadó nem tudássá feslenek
a semmi ölében lator
gondolataim. Az italt,
a levegőt is megszűrtem valamikor,
s magam nyögve is szabadnak képzeltem.
(Köszönjem meg – kinek? –
azt, hogy nemes állat lehettem.)*

*Jót és gonoszt cselekvő sokaság
eszközeként botor cél mozgatott;
Platónnak égre fagyott könnyei,
Szókratész szomorúsága vagyok.*

*A téli szél hullámai
a házamig hatoltak el,
túl a Tiszának partjain.
Most menni kell – – – –*

sehol egy Lilla-öle rím.

2004